ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

14 жовтня 2020 року ● № 23 (154)

Володимир Дубачинський:

ЗА ВСІХ ПОДБАЮ Й ПОТУРБУЮСЬ, ЗА ВСІХ ПЕРЕБОЛІЮ

жителі новоутвореної Губиниської об'єднаної територіальної громади вперше обиратимуть селищного голову і депутатів селищної ради

АГРАРНА ПАРТІЯ Дніпропетровщини

ЗА ОДНОГО БИТОГО ДВОХ НЕБИТИХ ДАЮТЬ

І серед кандидатів, котрі тут претендують на посаду селищного голови, перший, хто поза всяким сумнівом привертає увагу і викликає інтерес та довіру – це Володимир Дубачинський. Людина, яка добре відома. Яку чесні, сумлінні та порядні земляки цінують та поважають не лиш у Новомосковському районі, а і у всій області. Не кажучи про окремо взяту Губиниху та довколишні села, з якими ще з далекого 1992 року Володимир Федорович пов'язав власне життя і трудову кар'єру, а разом з ними свою й неспокійну та небайдужу, войовничу і бойову вдачу. Тоді він очолив тут Губиниське міжрайонне підприємство з відгодівлі великої рогатої худоби.

Очолив і відразу взявся винахідливо розбудовувати та зміцнювати його. Створив племзавод м"ясної худоби, котрий настільки швидко зарекомендував себе, що уже через два роки на його базі проводився всеукраїнський семінар зоотехніків. А ще на порожньому місці у Євецько-Миколаївці відкрив чималий тваринницький комплекс. Далі розгортав переробку виробленого на місці - запустив ковбасний цех, за ним і цех макаронних виробів. Навіть тюльпани тут почали вирощувати. Коротше, у селищі народ переконався, що в господарство прийшов небуденний хазяїн і спеціаліст своєї справи. Але не тільки зациклений на виробництві. Навколо ферм і тракторних бригад насадив фруктові сади. Це він і домігся, що початкову школу перетворили на неповну середню. Зберегли дитячий садок та створили перший сімейний дитбудинок. А хор ветеранів в Єлецько-Миколаївці, який славився на весь район! Або як не пригадати футбольної команди, у якій Володимир Федорович і сам грав…

Піднесення, котре переживало підприємство, одним махом підкосила і зупинила незабаром так звана кучмівська земельна реформа. Громом серед ясного неба гряхнуло розпаювання раніше дуже славного господарства, коли Дубачинський, коли хочете знати, один з небагатьох, якщо не єдиний показав себе послідовним поборником справедливості та інтересів селян. Сьогодні навздогін по різному судять про тодішні події, багато хто міркує й гадає по своєму, і можна певно зрозуміти, чому це так. Та у випадку з Дубачинським треба збагнути й затямити, що не випадково він практично одразу від тих пір і став кісткою поперек горла для місцевих можновладців та ватажків правничих структур. Чи знаєте, приміром, чому Володимир Федорович не в товариство реорганізував господарство, як йому мало і не силоміць, і «по-дружньому» радили з високих кабінетів, а в ПП – приватне підприємство? А тому, що якраз на ТОВ «з обмеженою відповідальністю» і розкривали свої роти чиновники усіх мастей та ті ж стражі правопорядку. Вони доленосні перетворення, які обіцяли народу золоті гори, один поперед одного, якщо не наввипередки заходилися квапливо й жадібно використовувати для власного збагачення та пограбування. А приватне підприємство голими руками на дурничку то і не візьмеш. Тільки так, як і передбачав Дубачинський, йому і вдавалося зберігати десятиліттями створений раніше виробничий комплекс. Забігаючи наперед, скажемо: тому у багатьох кабінетах районної влади, також районної і обласної прокуратури швидко уздріли, що Дубачинський не їхнього поля ягода. Що його краще раз-два і посадити, і тоді ніяких проблем не буде. Що для сільського люду непереливків вистачатиме, те негідників, котрі немов собачими зграями зірвалися з цепків, ясна річ, не хвилювало і не відгукувалося докорами у підлих душах.

А потім до берега Новомосковського району пристав Вадим Нестеренко і дуже швидко вибився тут у земельні магнати – ледве не в олігарха-поміщика, який підгріб під себе не лише практично усі тутешні господарства, а й кількох сільських рад трьох сусідніх районів. Історія «стосунків», а радше протиборства Нестеренка з Дубачинським – ціла епопея війни загребущого скоробагатька з людиною, для якої честь і справедливість та інтереси людей понад усе. Вадим Григорович вважав, що останній для нього ніщо, тож розтопче і не озирнеться потім. Та тільки сил і в пана Нестеренка не вистачило, щоб приборкати вперто норовливого і непокірного супротивника. Володимир Федорович знов один з небагатьох, якщо також чи не єдиний, здолати кого всесильний магнат тут не зміг.

Але про все по порядку і в свою чергу. Бо зараз про те, що Губиниської об"єднаної територіальної громади могло б і не бути, якби не Дубачинський, який став горою за її створення. Уже виходячи з того, що хотів тут народ чи ні, а виникнення укрупнених територій не було змоги уникнути. Попередня влада так вирішила. Виходячи з досвіду багатьох країн як Європи, так і світу, де давно подбали про фінансові і інші можливості децентралізованих адміністративних територій, їх компактність і наближеність для мешканців. А ось доморощений поміщик Нестеренко не посоромився обернутися у глитая на зразок Калитки з відомої п"єси Карпенка-Карого «Хазяїн», щоб скільки їхали степом, стільки й запитували: «Чия земля?» І щоб чули у відповідь, що Нестеренка. А чиї тут наймити-кріпаки? Теж Нестеренка! Коротше, Вадим Григорович, як той Пилип з конопель, вистрибнув з ініціативою не лише увесь Новомосковський район, а й ще й дотичивши до нього сільські ради сусідніх, де теж землі, котрі він, як нині кажуть, «контролює», зберегти однією великою ОТГ. Тобто був район і його околиці, а стала - уявіть собі! - вотчина, королівство пана Нестеренка. Бери й жируй, як і скільки тобі влізе!

Так от, Володимир Дубачинський перший і таки єдиний попервах рішуче став поперек цієї ідеї Нестеренка. Як громадянин і місцевий житель звернувся з позовом до суду, аби нічого подібного Нестеренко не утнув. Надіємося, де-де, а в Губинисі люди пам'ятають, як і вони, і депутати вирували потім, обравши бік Володимира Федоровича. Інша річ, що ватажки ради, мов ті прихвостні, покірно танцювали під дудку Нестеренка. Їм хоч до дияволів на кулічки було приставати, аби «як наказали Вадим Григорович». Вийшло ж, що сталося як домагався Дубачинський. А тепер він претендує очолити ОТГ. Так в чому річ? Чом вагатися виборцям? Це той випадок, коли за одного битого двох небитих дають. А за Дубачинського і трьох, п'ятьох, десятьох, якщо на те вже пішло, не шкода. І жителям колишньої Губиниської селищної ради, як і всім до неї прилеглим, це зрозуміло - хіба не так?

ЯК ОБЛАШТУВАТИ ГРОМАДУ?

Ось запитання, яке хвилює і не дає спокою Володимиру Дубачинському. Теперішня Губиниська ОТГ – це ж бо плюс ще шість колишніх сільрад і загалом 25 великих і малих населених пунктів. І у кожному проблем та потреб по саму зав'язку. Мала купа - давай ще. У кожному малі і дорослі, літні віком, заслужені і немічні та хворі, котрі сьогодні фактично усіма забуті і кинуті напризволяще та самовиживання. Як ото колись радянський ще поет Павло Тичина запевняв, що він за всіх скаже і за всіх переболіє, так, обираючись на посаду селищного голови ОТГ, Дубачинський готовий за всіх дбати й турбуватися. Теж болі, біди і потреби усіх не просто близько приймати до серця, а пропускати крізь себе. Я, говорить, виносив, виплекав те, що можна назвати програмою, здійснювати яку візьмуся в разі обрання.

-Адже передусім дійсно необхідно облаштувати громаду, щоб зручно й комфортно у ній почувалося всім, хто тут живе не важливо де – в Губинисі чи Хащовому, Мар'янівці чи Тарасовому і так далі, - каже Володимир Федорович. - Віднині доведеться забути, що існує райцентр у Новомосковську. Усі послуги, від елементарної довідки до вирішення серйозних справ з приватизації житла чи земельної ділянки, оформлення спадщини чи й посвідки про смерть і тому подібного надаватися мають на місці.

І що це значить? – запитуємо ми його, оскільки це, мабуть, чи не головне якраз, що хвилює сьогодні тутешніх виборців.

В. Дубачинський: Чи відомо виборцям, що серед кандидатів у сільські голови, котрі нині разом зі мною балотуються, є ті, що були категорично проти утворення нашої ОТГ. А вгадаєте - чому? Бо якби втілився варіант Нестеренка і громада збереглася в масштабах району, усі вони уціліли б у своїх районних кабінетах жити-не тужити. Але зараз я навіть про інше: претендують на крісло голови і ті, які, коли зрозуміли, що по їхньому однак не буде, раптом почали наполягати, аби центром громади обрати село Вільне. Тобто не Губиниська, а Вільнянська їм потрібна була громада. Отут то й справді «цікаве» запитання, з якої речі забаглося декому Вільнянської? Бо не про людей думали, а про себе! У Вільному немає вдосталь слушних приміщень, щоб в них розмістити служби ОТГ. А раз немає, тому й задумували «геніальну» ідея залишити усі служби у Новомосковську. Хай люди і далі продовжують за будь-якою довідкою їздити у Новомосковськ – зате чиновникам та й тим, хто намилився у селищного ватажка Вільнянської ОТГ, зручно і мило, ніяких проблем! Децентралізація припиняє всюди існування районних інстанцій, а у Новомосковську служби Вільнянської залишала б в Новомосковську – зрозуміли «винахідливість» ідеї?

Я ж мислю, що якраз в Губинисі, котра на перехресті основних доріг та в центрі ОТГ, є готове приміщення, де структурам і службам місця вистачить. На мікрорайоні колишнього цукрового заводу стоїть порожньою і розвалюється двоповерхова споруда, яка за умови ремонту послужить для створення у ній Адміністративного центру громади. Його створення – **це перший пункт моєї виборчої програми.** Під одним дахом розмістимо керівний апарат селищної ради, спеціалістів Пенсійного фонду і соціального захисту, з земельних питань та держреєстрації. Тут буде і юридична консультація, і нотаріус, і відділення банку та поштове відділення, дільнична поліція, соціальна аптека, служби охорони здоров'я і освіти. Я постараюся, щоб Центр працював з ранніх ранків. Прибуде літня віком людина, скажімо, з Гнатівки о 6-й годині: будь-ласка, заходь, грійся чи випий чашечку кави та перепочинь у зручному кріслі, поки о 8-й відкриються кабінети служб і структур.

Кореспондент: Привабливо, нічого не скажеш. Але цього буде замало, бо крім суто особистих потреб, у селян нині вистачає спільних і суто побутових чи громадських. Приміром, після зникнення колективних господарств кануло в Лету обслуговування населених пунктів, дотримання в них елементарного порядку і чистоти та утримання інфраструктури.

В. Дубачинський: Ви влучаєте у яблучко. **Другий пункт моєї програми -** ні на йоту не сумніваюся, що коли ми не створимо багатопрофільне потужне комунальне підприємства у своїй громаді – наші села лишатимуться все дужче занедбаними, без водогонів і питної води, пристойних доріг і тротуарів і так далі. Знову після цукрового заводу на його мікрорайоні лишилися спорожнілі приміщення колишнього автоцеху. Цілком пригодні, щоб розташувати головні дільниці комунгоспу, а дочірні у селах Миколаївка, Вільне, Василівка, Попасне, Новостепанівка і Мар'янівка.

Продовження - стор. 4,5

Країну врятує фермерство

Чи не найстаріше об'єднання аграріїв — Асоціація фермерів та приватних землевласників України — цього року відсвяткувало 30-річний ювілей. Нелегкі часи переживають нині наші землероби. Чого їм очікувати після запровадження ринку сільгоспугідь та яким має бути шлях розвитку України в агросекторі — в ексклюзивному інтерв'ю газети «Сільські вісті» з президентом АФПЗУ Миколою СТРИЖАКОМ.

Миколо Івановичу, ви були фермером із 1993 року, 2006-го стали першим віцепрезидентом, а 2018-го — президентом Асоціації фермерів і приватних землевласників. Як усі ці роки велось українському фермерству, як воно розвивалося?

— Розвивалося по синусоїді: до початку «нульових» виросли, в середині — трохи впали, наприкінці — ще трохи, а коли почалася війна — геть упали. Очільник позаминулого уряду В. Гройсман потім, щоправда, прислухався до нас, і пішло зростання. З Володимиром Борисовичем у нас співпраця була налагоджена на належному рівні, але це здебільшого не його заслуга — прем'єра довелося спонукати до ухвалення правильних рішень. Поясню, як це: я є позаштатним радником голови Світового банку, а там за нашим підписом гроші видавали. Я кажу Гройсману: «Фермерам грошей не дасте — підпис не поставимо». Тоді ми «вибили» на аграріїв понад мільярд гривень. Програма була розрахована на три роки, і вона не мала обнульовуватись. Проте уряд О. Гончарука помножив на нуль усе й одразу. Жорстокий цинізм! Тодішній міністр економіки та сільського господарства Т. Милованов сказав, що програма не працює, тому що вона… вже й забув, якось так по-чудернацькому сказав… Ну, як він уміє, знаєте: «Вона не працює, тому що вона не хоче працювати». Так, наче ця програма — жива істота…

— А чого чекати фермерам тепер?

— Нічого хорошого! Порівняно з тим, що було, на фермерські програми передбачено всього 185 мільйонів гривень, із яких половина не буде освоєна, оскільки порядок виписаний таким чином, що ніхто цих грошей не візьме. Як тільки прийшла «зелена» влада, все згорнули: останній транш — 12,5 мільйона гривень — не виплатили нікому! Чимало програм узагалі не працювало, бо в бюджеті величезна діра. Куди б ми не писали, все одно буде «нуль». І це сьогодні — державна політика, яка фактично відкидає демократію, оскільки для побудови демократичного суспільства необхідна наявність середнього класу, а для олігархів він, як і самозайняті люди на селі, зайвий. Їм землю треба продати!

— До речі, про землю: що, на вашу думку, буде після запровадження ринку?

— То не ринок — то дерибан! Буде повернення в 1990-ті у промисловості: приходитимуть молодики з битами, прасками, паяльними лампами і пояснюватимуть, що ти неефективний господар, що треба віддати землю ефективнішому… І цьому важко сьогодні зарадити — вони все одно робитимуть своє, бо хоча їх і обрав український народ, але служать вони не йому. Хто платить, той і музику замовляє. Але це не означає, що ми повинні скласти руки.

— Всеукраїнська аграрна рада виникла нізвідки, принаймні до певного часу про неї ніде не чули, але вона сьогодні приміряє на себе роль основного переговірника. Які відносини між ВАР та Штабом захисту рідної землі, куди нині входить і ваше об'єднання?

— ВАР виникла не нізвідки. Кожний міністр робить під себе певну громадську організацію, бо коли до нього прийдуть з-за кордону, то він скаже: «У мене є громадська організація, я її слухаю». Аграрна була створена тодішнім міністром АПК Ігорем Швайкою, для того щоб знищити всі інші. На жаль, сьогодні вони уклали співпрацю з усіма партіями, але на ділі виявились звичайними провокаторами — не члени ВАРу, а її керівництво! Ми вважаємо, що «рядові» учасники — то наші українці, які просто заблукали і повірили провокаторам.

— Подейкують, там сліди і до Росії вели — добривом займались!

— Так! Саме так! Кому це дають під реалізацію? А різницю — на утримання ВАРу. Ану ж покладіть мені сім мільйонів — я вам такі акції організую!

— Миколо Івановичу, сьогодні багато хто апелює до міжнародного досвіду в земельних питаннях. Розумні голови стверджують, що для нашої країни найкраще підійде досвід Польщі, де сьогодні діє 2,5 мільйона фермерських господарств. Яка ваша думка з цього приводу?

— Я є розробником концепції розвитку фермерства в Україні, і я порахував так: не треба нам два з половиною мільйони фермерів — зробіть хоча б півтора мільйона. Фермерське господарство — це сім'я, в середньому чотири людини. Множимо півтора мільйона на чотири — це шість мільйонів. Скільки сільського населення? 13 мільйонів. Половина з них — пенсіонери, діти та працевлаштовані. Ще одна половина стане самозайнятою. Це що, погана програма? Я в парламентському комітеті сказав, що якби наші агрохолдинги зайшли в Польщу, то там залишилося б 500-600 тисяч робочих місць… А польські фермери сьогодні працевлаштували самих лише українців 1,2 мільйона. Розумієте відмінність? Ліпше мати шість мільйонів заможних і патріотично налаштованих селян, ніж шість сімей, які тут не живуть і чиї діти тут не житимуть. Тому нашій владі не треба винаходити велосипед — усе давно працює, і Польща — хороший тому приклад.

Віталій НАЗАРЕНКО.

Аграрна партія виграла вже три суди в обласної територіальної виборчої комісії

Але мусить відстоювати виборчі права… у четвертому! Бо Дніпропетровська ОТВК зумисне ігнорує новий Виборчий кодекс, проявляє небачену бездіяльність, визнану протиправною постановами вже трьох судів! Досі в області не зареєстрований лише єдиний список кандидатів АП до обласної ради, а кандидати до Підгороднянської та Межівської ОТГ після судових рішень уже отримали перепустку на вибори. В обласній ТВК, як кажуть, досі й кінь не валявся…

Ще 5 жовтня своєю постановою Третій апеляційний адміністративний суд після розгляду апеляційної скарги обласної ТВК ухвалив:

- Зобов'язати Дніпропетровську обласну територіальну виборчу комісію повторно розглянути документи щодо реєстрації кандидатів у депутати, включених до єдиного та територіальних виборчих списків Дніпропетровської регіональної парторганізації Аграрної партії України на чергових виборах депутатів Дніпропетровської обласної ради.

Постанову комісія мала виконати невідкладно, але 6 жовтня цілий день… ганяла горобців. Тож координатор Аграрної партії у Дніпропетровській області Анатолій Гайворонський і колеги з виборчого списку викликали Національну поліцію, аби комісія виконала рішення суду. Порушене кримінальне провадження, Та голова обласної ТВК Сергій Жарко не довів колегам рішення суду, не згадав про уточнене подання документів Аграрної партії. Тож члени комісії знову голосували за відмову.

Трактори і вулики з бджолами - під обраду?

І знову – втретє - Дніпровський окружний адміністративний суд 10 жовтня скасував постанову Дніпропетровської ОТВК. І зобов'язав ледачу комісію невідкладно розглянути уточнене подання документів АП. Другий номер її списку, голова «Дніпровського пасічника» Сергій Староконь, почувши про «працю» комісії, обурено запитав: «так їм що – трактори під приміщення обради, де засідають, пригнати? Чи вулики з бджолами привезти?» Вже дві заяви про протиправну бездіяльність Дніпропетровської ОТВК подані до Центральної виборчої комісії.

За дві відмови три суди вже стягнули з ДО ТВК загалом 7 з гаком тисяч народних гривень судового збору! Але комісія… вдруге подала апеляцію на рішення суду, розгляд якої відбувся 14 жовтня о 13 годині. Комісія навіть проголосувала за друк виборчих бюлетенів – без Аграрної партії! Коли ж ЦВК таки зреагує на протиправну бездіяльність створеного нею органу?

Григорій ДАВИДЕНКО.

На знімках: Національна поліція приймає заяву Аграрної партії;

засідання Дніпропетровської ОТВК 7 жовтня

ПЕРЕДВИБОРЧА ПРОГРАМА
кандидата на посаду голови Новопавлівської сільської ради КУТНЬОГО Сергія Вікторовича

Шановні жителі Новопавлівської сільської об'єднаної територіальної громади! Пропоную вам свою передвиборчу програму кандидата на посаду голови Новопавлівської сільської ради. Я йду на вибори сільського голови тому, що щиро бажаю змін на краще у всіх селах нашої громади. Усвідомлюю свою відповідальність перед жителями Новопавлівської об'єднаної територіальної громади, до якої належу і з якою пов'язую свою майбутню долю. Разом із новим складом депутатів та за підтримки вас, шановні земляки, готовий працювати чесно і відповідально, вдумливо і на перспективу. Добре знаю про здобутки і проблеми наших населених пунктів, маю певний досвід їхнього вирішення на місцевому й вищих рівнях.

Автобіографія

Я, Кутній Сергій Вікторович, народився 21 серпня 1985 року в с. Новопавлівка Межівського району Дніпропетровської області.
Громадянин України.
В 2003 році закінчив Новопавлівську середню загальноосвітню школу №1
З 2003 по 2008 рр. навчався в Дніпропетровському державному аграрному університеті за спеціальністю «Облік і аудит».
У 2016-2018 рр. навчався в Харківському національному університеті ім.. В.В.Докучаєва за спеціальністю «Геодезія та землеустрій»
В 2020 році вступив до Дніпропетровського регіонального інституту державного управління Національної академії державного управління при Президентові України за спеціальністю «Державне управління та адміністрування».
Трудову діяльність розпочав в сфері торгівлі торговим агентом ТОВ «ДіАД» з 2008 по 2009 рр.
У 2014 році створив фермерське господарство «Урожай – 2014», яке очолював до 2019 року.
В 2018 році створив відокремлений підрозділ громадської організації «Асоціація фермерів та приватних землевласників Дніпропетровської області (оновлена)» у Межівському районі, який очолював до кінця 2019 року.
У грудні 2019 року був призначений на посаду голови Межівської районної державної адміністрації, на якій перебуваю на даний час.
Одружений, маю сина.
Позапартійний.
Судимість відсутня.
Зареєстрований і проживаю за адресою: Дніпропетровська область Межівський район с. Новопавлівка

Моя програма – це конкретний план дій, спрямований на перспективу розвитку громади:

- ухвалення публічного, збалансованого та самодостатнього бюджету сільської ради, спрямованого на вирішення конкретних проблемних питань;
- пропорційний розподіл бюджетних коштів між населеними пунктами Новопавлівської об'єднаної територіальної громади;
- зменшення видатків на управлінський апарат;
- підтримка приватних підприємців та землевласників в організації модульних виробничих підприємств з переробки сільгосппродукції, на цій основі постійно збільшувати кількість робочих місць та інших;
- вирішення питання відновлення автобусного маршруту загального користування між населеними пунктами Новопавлівської об'єднаної територіальної громади (відновлення маршруту автобусного сполучення Межова – Богданівка);
- ремонт існуючої дорожньої мережі, оскільки це питання вирішить ряд проблем: безпечний підвіз учнів до шкіл, своєчасне отримання медичної допомоги, перевезення сільгосппродукції виробленої на землях громади:

ремонт автомобільної дороги Т-04-28 Межова-Новопавлівка-Дачне (проспект с. Новопавлівка)
ремонт автомобільної дороги О 041405 Іванівка – Новопавлівка;
поточний ремонт автомобільної дороги О 040802 Межова – Богданівка – Чаус;
поточний ремонт автомобільної дороги С 040822 Муравка – Новопавлівка – Філія;
поточний ремонт вулиць та провулків комунальної власності ОТГ;

-з метою забезпечення жителів громади водою вирішувати питання відновлення водопостачання населених пунктів Богданівського старостинського округу, та поступове будівництво централізованого водогону за потреби жителів громади;
- поетапне вирішення питання благоустрою сіл: освітлення вулиць, озеленення сіл, облаштування місць загального відпочинку та дитячих майданчиків.
- передбачити в бюджеті кошти на реалізацію Програм відділу освіти, молоді та спорту виконавчого комітету Новопавлівської сільської ради: робота шкільних гуртків та секцій, розвиток позашкільної освіти, підтримки здібних та обдарованих дітей та інше;
- вирішити питання поновлення шкільного автопарку, капітальний ремонт Комунального закладу «Новопавлівський опорний заклад загальної середньої освіти І-ІІІ ст.Новопавлівської сільської ради»;
- впровадити фінансові стимули для молодих спеціалістів у сфері медицини, придбання сучасного медичного обладнання, автотранспорту;
- відновлення роботи Комунального закладу «Сільський позаміський заклад оздоровлення та відпочинку «Лілія» Новопавлівської сільської ради»;
- благоустрій пляжу с. Філія;
- інвентаризація земель Новопавлівської ОТГ;
- встановлення прозорої черги на виділення земельної ділянки для ведення особистого селянського господарства до двох гектарів жителям громади, під забудову чи ведення бізнесу, оприлюднення цієї інформації на сайті сільської ради;
- першочергова увага наданню соціальних послуг для людей похилого віку (пенсіонерів), ветеранів війни, воїнів-інтернаціоналістів, ліквідаторів Чорнобильської катастрофи, сім'ям військовослужбовців,котрі загинули під час виконання службових обов'язків, багатодітним сім'ям, учасникам АТО. Організація пільгових перевезень для вказаних категорій;
- започаткування в установленому порядку при сільській раді роботи спеціаліста з надання безоплатної первинної правової допомоги з урахуванням потреб територіальної громади;
- реалізувати проект «Поліцейський офіцер громади», такий офіцер буде працювати та відповідатиме за дотримання правопорядку виключно не території Новопавлівської громади;
- відновити роботу комунального підприємства, що надасть змогу обслуговувати потреби громади, вирішення питання комплексного надання ритуальних послуг, підтримка належного стану кладовищ, створити свою пожежну частину та інше.

Моя програма відкрита для ваших звернень, ініціатив і пропозицій. Я не даю нереальних обіцянок, щоб сподобатися вам сьогодні і забути про них після виборів. Новопавлівська громада повинна стати місцем, де кожен житель відчуватиме себе комфортно і захищено.

Думки земляків про кандидата

Олександр Крупа, голова приватного сільськогосподарського підприємства «Мрія», с. Антонівське:
- Кутній молодий, ініціативний працівник, у нього є всі шанси щось змінити на краще в нашій громаді. Він має здорові амбіції, а в Новопавлівській ОТГ є що змінювати, і є що робити. У Кутнього гарна родина, він не замішаний ні в корупційних, ні в земельних скандалах. Попри молодий вік, має досвід роботи фермером, державним службовцем, певний час очолював Асоціацію фермерів та приватних землевласників Межівського району, все це добра школа. Із тих кандидатів, що є, Кутній вирізняється цілеспрямованістю, знанням українського законодавства, відданістю справі, за яку береться. Якщо не молодим і вже досвідченим, то кому очолювати громаду?

Юлія Сидоренко, завуч Новопавлівського ЗЗСО № 2:
- Підтримую Сергія Кутнього, бо має активну громадську позицію. Він завжди у нас, як кажуть, попереду паротяга у всіх добрих справах. Знаємо, як з батьком підіймав фермерське господарство, працював на землі. Наша громада дуже розкидана, одному шкільному автобусу важко встигати підвозити дітей. Впевнена, Кутній опікуватиметься шкільними проблемами, як і раніше.

Олександр Гнілов, голова фермерського господарства «Новатор»:
- Добре знаю Кутнього, це бідовий і порядний чоловік. Якщо пообіцяв – завжди виконує. Я вирішив взяти участь у виборах як кандидат у депутати Новопавлівської сільської ради, хочу підтримати і допомогти добрим змінам на краще в громаді. Бо коли до нашого «парламенту» пройде більшість противників новацій, то вони і новому голові не дадуть нічого зробити. Тому нашій команді важливо донести до земляків спільне бачення потрібних змін.

КАНДИДАТИ В ДЕПУТАТИ НОВОПАВЛІВСЬКОЇ СІЛЬСЬКОЇ РАДИ, ЯКІ ПІДТРИМУЮТЬ ПЕРЕДВИБОРЧУ ПРОГРАМУ СЕРГІЯ КУТНЬОГО:

Виборчий округ №1
Бобришева Таїсія Миколаївна
Дорош Людмила Володимирівна
Макогон Віта Вікторівна
Степаненко Людмила Миколаївна

Виборчий округ №2
Конторіна Наталія Яківна
Кошик Діна Іванівна

Виборчий округ №3
Бесераб Вікторія Іванівна
Терещенко Ольга Іванівна
Ященко Любов Іванівна

Виборчий округ №4
Бегларян Арен Арайович
Іванисенко Олена Олександрівна
Петренко Олександр Володимирович
Тягун Едуард Федорович

Виборчий округ №5
Гнілов Василь Васильович
Гнілов Олександр Миколайович
Начинка Ігор Володимирович

Виборчий округ №6
Іващенко Костянтин Ігорович
Пивовар Вадим Васильович
Сидоренко Юлія Василівна

Виборчий округ №7
Микитюк Володимир Олександрович
Мисик Вадим Миколайович
Таранцов Олександр Валерійович

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

Володимир Дубачинський:

ЗА ВСІХ ПОДБАЮ Й ПОТУРБУЮСЬ, ЗА ВСІХ ПЕРЕБОЛІЮ

жителі новоутвореної Губиниської об'єднаної територіальної громади вперше обиратимуть селищного голови і депутатів селищної ради

Продовження. початок стор. 1

Ще одна халепа – вивезення і знешкодження сміття. **Третій пункт, який я вписав у свою програму -** введення в експлуатацію сміттєсортувальної лінії на залишках потужностей полів фільтрації все того ж в минулому цукрозаводу. Ми уже зараз по вуха в бруді, зволікати тут навіть небезпечно. І це тоді, коли досі не зайняте стогектарна територія, де можна заснувати полігон переробки, знешкодження і захоронення побутових відходів. До речі, відкриття як комунального підприємства, так полігону зі знищення сміття – це кілька сотень робочих місць.

Кореспондент: Відомо, що особливо у руйнівному становищі опинилася і сільська медицина. І не лише після сумнозвісної реформи Уляни Супрун, а ще й після так званої оптимізації, котра почалася мало не два десятки років тому. Наслідки - закриті дільничні лікарні, амбулаторії і навіть медпункти.

В. Дубачинський: Хоч **порядковий номер четвертий у моїй програмі** стосується відродження медичної сфери, але він насправді в числі перших. На базі приміщень колишньої Губиниської районної лікарні необхідно відкривати поліклініку з усіма провідними медичними спеціалістами, також терапевтичне відділення з цілодобовим функціонуванням і реабілітаційно-профілактичне для тяжко хворих та одиноких похилого віку. А для початку я готуюся зайнятися удосконаленням Служби швидкої допомоги. Аби справді швидкою вона була, треба мати чотири машини з повним комплектом водіїв і медиків. Крім Губинихи тобто, цілодобово мають чергувати швидкі ще в трьох селах – Василівці, Миколаївці і Новостепанівці. Далі: будемо відкривати мережу суто соціальних аптек, бо ліки доводиться робити доступними не лише відстанями до них, але й цінами.

Критичним станом наближається нині до медичної галузі також шкільна освіта. А кому не звісно, що закриються школи у селах – не стане і сіл. Зберегти діючі на даний час і бодай початкових класів там, де можливе їх об"єднання з дитячими садками – **це також далеко не останній пункт моєї програми претендента на крісло селищного голови в Губинисі.** Ви спитаєте, а де ж брати кадри як для медзакладів, так і для навчально виховних комплексів? Точніше, як їх залучати у села? У великих і малих містах нині безробітних не перелічити, а ще 1.5 мільйона вимушених переселенців. Отож запрошувати є як кого, так і з кого. Тим часом у селах зараз десятки, сотні покинутих житлових помешкань, які розвалюються і заростають чагарниками. Хіба громада не в змозі зайнятися ремонтами безгоспних будинків і надавати їх потім як соціальне житло? Якщо ми цим займемося і піде слава про це, зрушення, я вірю, будуть.

Кореспондент: А де, шановний Володимире Федоровичу, брати кошти, щоб настільки широко по суті відновлювати соціальну сферу та інфраструктуру у селах?

В. Дубачинський: Децентралізація, як відомо, бюджетні потоки трохи, та переорієнтовує на користь ОТГ. Уже сьогодні бюджет нашої громади удвічі більший, ніж були бюджети шести сільських і однієї селищної ради, разом узяті. Однак я прекрасно усвідомлюю, що цих грошей замало, аби розвиватися та, як на мене, вертатися до тями і здорового глузду. Треба самим заробляти, нарощуючи податкову базу. Тільки два моменти: відтепер землі і поза межами населених пунктів передаються у розпорядження ОТГ. А знаєте, скільки у нас їх прихованих і навіть «привласнених», які працюють на чужі кишені, а не на інтереси селян? Отож! Це раз. А по-друге, давайте підтримувати і розвивати малий та середній бізнес, підтримувати власних підприємців – з переробки та реалізації овочів, фруктів, молока і м"яса. Досі про це у нас тільки кричать, але ніхто з так званих державних мужів цим насправді не переймається. Кому, як не громаді перехопити і взяти ініціативу у свої руки? Дивіться: до кагатного поля все того ж колишнього цукрового заводу підведена вода та каналізація. **І тут ще один важливий і принциповий пункт моєї програми -** будівництво на даній території багатопрофільного з цілорічним функціонуванням ринку. Щоб не в Новомосковськ їхати за розсадою, а в Перещепино за поросятами. Хай ініціативні люди будують тут свої і крамниці, майстерні з ремонту побутової техніки, потужності з виготовлення і реалізації необхідних на селі механізмів, пристроїв та матеріалів.

ЧИ Є АЛЬТЕРНАТИВА ДУБАЧИНСЬКОМУ?

Зрозуміло, у Володимира Федоровича задумів стільки, що може про них розповідати і розповідати. Ось він розгортає свою **ПРОГРАМУ КАНДИДАТА НА ПОСАДУ СЕЛИЩНОГО ГОЛОВИ.** Читаємо:

Серед **Миколаївки** стримить довгобуд кардіологічного центру, якому уже точно не бути. Так давайте закупимо техніку і відкриємо там майстерню з пошиву одягу чи чого завгодно іншого. Чи створити підприємство (кооператив) з виготовлення товарів народного широкого вжитку. Налагодимо збут – будуть надходження в казну ОТГ, а у людей робочі місця і зарплата.

У **Василівці** є досвід утримання пилорами та виготовлення столярних виробів. Наступний тут крок – заснування підприємства з переробки деревини, в тому числі з відходів деревини паливних брикетів і пілетів. Для своїх же шкіл, лікарень та інших об'єктів соціальної сфери.

У **селі Тарасове** діє ФГ «Привільне», а в ньому ферма з більше ніж сотнею дійних корів. Чим не приклад для наслідування? І перспективи налагодити тут кооперативи з охолодження та зберігання і переробки як молока, так і м"яса.

У **Попасному** було колись, а нині загуло сільське профтехучилище. Його корпус на три поверхи порожній, як бубон. І триста гектарів землі засіваються кимось невідомим. Давайте зберемо людей села, порадимося, що тут можна зробити. Я ладен організовувати кооператив з вирощування овочів і фруктів та їх переробки, також потужності з консервування сільгосппродукції. То і робота буде, і прибутки та користь. Заодно також реставрувати колишній гуртожиток училища. Облаштувати в ньому і житлові квартири, і номери готельного типу для тимчасового проживання.

У **Варварівці** та **Герасимівці**, **багатьох практично усіх інших селах** знову реально створювати виробничі та обслуговуючі кооперативи з вирощування і переробки овочів. Або закликати, спонукати і підтримувати селян заводити пасіки і відкривати і бджолярські колективи. Гуртом, як відомо, легше наш мед продавати у саму Європу.

І це ще далеко не всі **пункти програми, які Володимир Дубачинський намітив собі до виконання.** Серед інших – будівництво об'їзної автодороги Царичанка – Павлоград, минаючи центр Губинихи. Будівництво шляхопроводу через залізничні колії з вулиці Шосейної. Капітальний ремонт центральної вулиці по мікрорайону колишнього цукрового заводу. Втім, прокладання доріг у всіх без винятку селах громади чи капітальні ремонти тих, які з"єднують села – **це ще один з найбільш принципових пунктів програми Дубачинського.**

Хоч дрібниць або другорядних пунктів у ній не знайти. Приміром, він ставить собі за мету усі села неодмінно забезпечити якісною питною водою, а де є потреба, і надійним водовідведенням. Або хіба назвете ви дрібним та другорядним пункт про те, щоб на базі **сіл Вільне і Хащове** створити щось на зразок курортного чи туристичного комплексу, де влітку відпочивали б діти, а навесні і восени ветерани праці та люди похилого віку?! Назріла необхідність, вважає кандидат в селищні голови, зайнятися і реконструкцією Губиниського фізкультурно-спортивного комплексу з розширенням об"єктів для різних видів спорту, також відновленням та облаштуванням стадіонів і спортмайданчиків у всіх без винятків населених пунктах громади, наближаючи їх до навчальних закладів освіти. Плюс поновлення чи й створення зон відпочинку для селян і їх сімей, паркових зон та скверів, догляд за всіма вулицями і прибудинковими територіями…

Слухаючи Дубачинського, коротше, виникає переконання, що в громаді серед кандидатів на посаду селищного голови йому альтернативи немає і бути не може. Придивіться до тих, хто змагається з ним за крісло глави громади. Явно «довгожителі» старої влади із «новими обличчями» та «слугами народу» з останніх сил намагаються пропхнути з-поміж своїх «маріонеток», щоб за його участі і далі зоставатися біля корита – і далі дерибанити бюджет громади собі на втіху. До нужденного життя сільського народу їм справи не було і немає. То помилиться той, хто не за Дубачинського проголосує. Виборці Губиниської ОТГ приречені віддати перевагу Володимиру Федоровичу. Йому тут, якщо хочете, заміни не знайти тим, хто не байдужий до свого майбутнього і майбутнього своїх дітей і онуків. Ми так думаємо ще й через те, що балотується Володимир Федорович від Аграрної партії, котра чи не вперше на повен голос заявила про свого кандидата. Досі і селянам скрізь пропонували, які тільки партії силою не нав"язували, кінчаючи аж «Слугами народу», і що маємо? Усі, як виявилося, пошили народ у дурні і тепер не сміються, а скалять зуби. І вже сьогодні видно, як на долоні, що грядущі вибори будуть брудними та сфальсифікованими винятково стараннями все тих же «Слуг». Це не кажучи про численні партії, під личинами яких від виборів до виборів приховуються люди олігархи та їхніх прихвостнів. Як от зараз партія «За майбутнє» соромливо, мов води у рот набрала, про те мовчить, що ледве не навприсядки підтанцьовує псевдо-«Слугам». Так за кого ж, питається, селянам голосувати, як не за своїх аграрників, з діда-батька єством, пуповиною від землі і труда на ній. А той же ще радянський поет Павло Тичина також писав, що українська земля сильним духом і велетнів родить. Коли мова йде про Дубачинського, то як каже лідер Дніпропетровської обласної Асоціації фермерів та приватних землевласників Анатолій Гайворонський, можна вважати, що виборцям недавно утвореної Губиниської громади повезло: мають кандидата, який в разі обрання їх не підведе. Вибирати Гайворонський радить, пам'ятаючи, що як виберуть, так і жити будуть п'ять наступних років. Не п'ять днів, а років!

Дубачинський і його команда

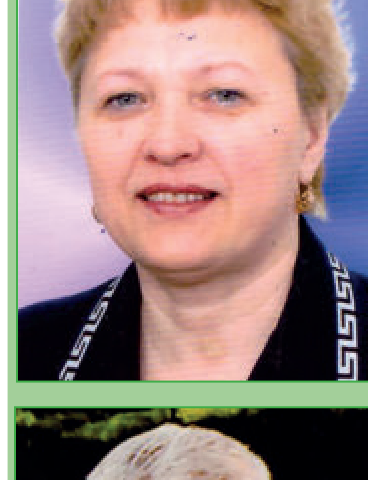
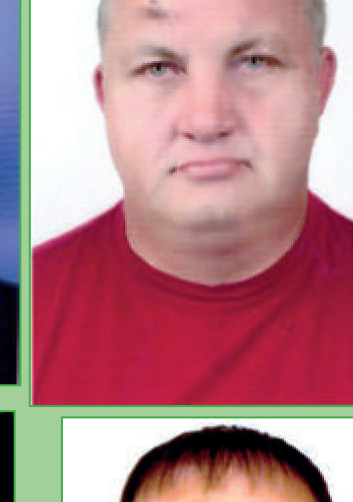

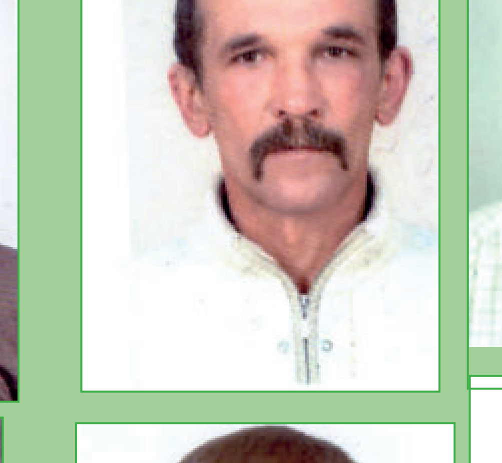
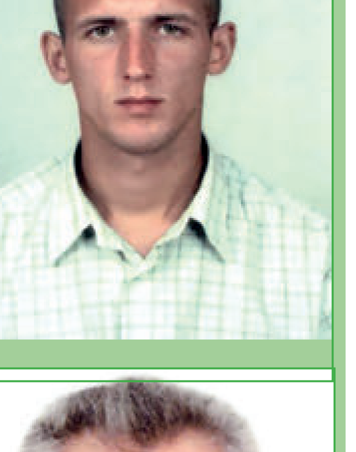

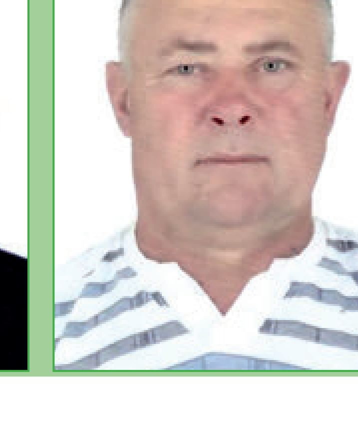
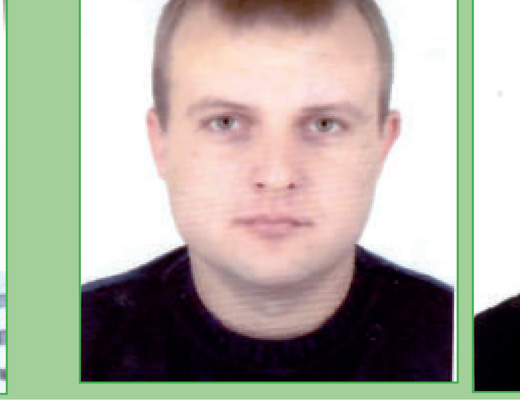
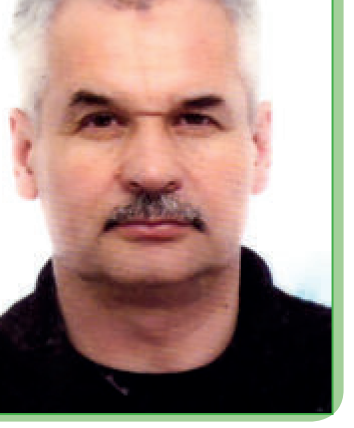

ОДИН У ПОЛІ ВОЇН

Отже, 25 жовтня вибори в органи місцевого самоврядування. Вибори, які після того, як олігархам в котрий раз вдалося ошукати народ, замаскувавши під його ніби «Слуг» перевертнів, обманщиків і всіляких відвертих нездар та соросят, уже зараз треба вважати доленосними. Невже знову корупціонерам і злодіям-розкрадачам держави і її багатств дамо обвести себе навкруг пальця, як тих неборак? Скільки можна наступати на одні й ті граблі, котрі потім боляче набивають нам гулі? Та настав же час, якщо хочете, момент істини, аби нарешті прозріти і віддати перевагу порядним, сумлінним і чесним. У ситуації виборців молодої Губиниської громади, які обиратимуть для себе ж свою владу, єдино прийнятний варіант – привести у крісло голови Володимира Дубачинського.

Зазвичай виборців знайомлять з біографіями кандидатів. Але що скаже людям біографія Дубачинського? Народився у жовтні 1957 року, виховувався у звичайній селянській родині. Закінчив середню школу, вивчився на зоотехніка-організатора в Новомосковському радгоспі-технікумі. Згодом отримав вищу освіту у Києві в Українській сільськогосподарській академії. Трудову діяльність починав завідуючим фермою і головним зоотехніком колгоспу імені Мічуріна – ну і так далі. Насправді ж життєва стезя Володимира Федоровича неймовірно яскрава, іскрометна і бурхлива, наповнена ледве не щоденним відстоюванням власних принципів та переконань і зовсім не вcтелена трояндами. Тому треба говорити не про етапи його біографії, а про характер і вдачу бійця та поборника справедливості, порядності і чеснот. Про те, що він ніколи і ні за яких обставин не втрачав почуттів власної гідності і не зраджував свої ідеали, не поступався ними ні перед якими випробуваннями, котрі рясно випадали на його долю. Він одразу збагнув, що виною усіх його, дуже м"яко кажучи, неприємностей - його непоступливі принципи. Одначе щоб задкувати від них чи тим паче міняти й пристосовуватися до тих, кому з правдою і справедливістю не по дорозі, не міг дозволити собі навіть і подумати про це не міг. Якщо таким вродився і вдався, уже себе дійсно не переробиш.

Почалося ж ще від тих пір, як 25-літнім Володимир почав працювати в тодішньому райкомі партії інструктором. Що мусив вважати за високу честь, виявлену йому, бо ж запросили як неординарного і освіченого спеціаліста. А старожили повинні пам'ятати одіозну і суперечливу фігуру Анатолія Щудра, який багато літ очолював у Новомосковську райком. Щудро постійно дозволяв собі принижувати, якими завгодно словами обзивати підлеглих. То при першій же «нагоді» образив, по суті принизив і Дубачинського. На що Володимир чи не єдиний в даному випадку дав достойний «відлуп». Заявив, що нахабного ставлення не стане терпіти. Або працюватиме і не зазнаватиме збиткувань, або будьте здорові і прощайте, шановний Анатолію Антоновичу! І Щудро стосовно чи не єдиного Дубачинського таки й прикусив звідтоді свого язика. Зрозумів: «жартувати» з ним навіть небезпечно. А ось виганяти з роботи настільки сумлінного і ділового працівника шкода. Володимир же зі свого боку збагнув, що краще стоячи на повен зріст боротися з усіма поганими викликами та відстоювати власні переконання совісті і правди, ніж на колінах жити.

Головні ж випробування для Дубачинського почалися тоді, коли йому згідно відомого Указу Президента Леоніда Кучми про прискорення аграрно-земельної реформи в Україні довелося як і всім розпаювати своє відгодівельне господарство і створити у Губинисі ПП - приватне підприємство – «Провесінь». Хіба міг подумати, що ця реформа не лише оберне у злидні та поневіряння селянські маси, а ще й натомість на тлі народних бід породить зграї чиновників та правоохоронців усіх мастей «жадібно мародерствувати, поки рідна хата горить», як висловився згодом один український письменник-публіцист? А сталося так і не інакше. Жадність засліпила очі багатьом і в новомосковських кабінетах влади та силових структур. Знайшлися серед них ласі живитися на дурничку і скільки влізе. Тих, хто відмовляв і заважав їм у цьому, «прибирати геть». Як от і Дубачинський все одно, що ліг багатьом поперек дороги. Імена та прізвища своїх кривдників Володимир Федорович сьогодні і згадувати не хоче. Не тому, що Бог їм суддя, а тому, що того, аби їх згадувати, вони не варті. Адже чого хотіли? Щоб Дубачинський ділився прибутками, платив щорічні «податки». Навзамін гарантуючи «дах», коли, мовляв, «ніякі прокурори не прийдуть до нього з санкціями». На що Володимир категорично не погодився і, образно говорячи, послав геть. Тоді на порожньому місці вигадали страшне правопорушення, неначе Дубачинський приховує і використовує невраховані землі. Оголосили його злісним бандитом, посадили в «кутузку» і порушили кримінальну справу. Провчити, коротше, вирішили, аби назавжди відбити бажання пручатися і опиратися, натомість зробити покірним і слухняним.

Тільки Володимир Федорович не прогнувся перед грізними служаками беззаконня, не здався їм на поталу – «дійшовши аж до Києва», домігся, що справу проти нього закрили як безпідставну. Але це не все ще було – тільки на цьому Дубачинський не спинився. Добився, що одного самочинця звільнили з посади, а іншого понизили. Більше того, відсудив у них ще й 336 тисяч гривень відшкодування за моральні збитки. Сам же Володимир Федорович виніс для себе два уроки. Перший: він нікому не платив «дані» та хабарів, не носив прокурорам і «ментам», а також можновладцям «їхні долі» - то і не стане ніколи цього робити. Все. Крапка! Не дочекаються. А другий урок звівся до того, що не один же він потерпав від сваволі. Ще більш у нужденних безправних обставинах опинилися прості люди-селяни. На кожному кроці багатьох з них ошукували і ошукують нині «негідники з великої дороги». Знімають останні сорочки, обдирають, як липок, а часто-густо ще й роблять винними там, де вони ніскільки не винні. Зате вистачає випадків, що, навпаки, тих, хто людей кривдить, усіма неправдами рятують від відповідальності. Отут Володимир Федорович і збагнув, що простих селян треба захищати. Що простим людям необхідно допомагати у тих випадках, коли їх несправедливо переслідують чи й силоміць обмазують брудним квачем. Оскільки він, Дубачинський, не від хорошого життя пройшов неабияку школу протиборства з несправедливістю, набив на цім ділі чимало гуль і нажив «досвіду» відстоювати правду, то йому нічого не залишається, як використовувати свою «практику» ледве не адвоката і дійсно допомагати неправедно постраждалим землякам, котрі самотужки ну ніяк не спроможні нині давати гідну відсіч по суті злодіям і зловмисникам.

Інша річ, що в Україні нашій владно-правнича система не поволі навіть, а швидкими темпами вироджувалася і вироджується в потворну гідру. Швидко оговталися і кривдники самого Володимира Федоровича та спробували йому «віддячити», а точніше – помститися. Сталося це уже тоді, коли він створив і очолив фермерське господарство «Провесінь». Що на цей раз уткнули? Знову придумали «злочин»: ніби не на один рік, а на п'ять «Провесінь» передавав в оренду 500 гектар орних земель. Що це значило? А те, що він наче збирав урожаї там, де не «Провесінь» сіяв і доглядав! О, що закрутилося і завертілося! Рейдер, і не менше - крав вирощене іншими! Здіймається гвалт, починається, ясна річ, кримінальне провадження.

І тривала ця історія не мало і не багато – майже десять років. Історія, за якою можна писати сучасний варіант роману «Як гартувалася сталь». Адже фермера почергово переслідували за ст.191, ч.5 – заволодіння чужим майном, потім за ст.190, ч.4 – шахрайство. Незабаром і за підроблення ніби документів – поки аж не оголосили і найбільшим в області корупціонером. Що завгодно приписували, коли чергова неправда діставала спростування, аби посадити на лаву підсудних. Дубачинський вперто не здавався, та його хотіли будь за що відправити за грати. І врешті-решт на підставі ч.1 ст.70 КК України «шляхом поглинання менш суворого покарання більш суворим» - чуєте!? – «остаточно визначити 8 (вісім) років позбавлення волі».

Тепер от ми і запитуємо вас, наші читачі: чи багато хто зміг би витерпіти усе це, знаючи, що вирок виносять за надуманим, вигаданим, навіть навпаки якраз і підробленим документом та обвинуваченням? І не просто витримати, а не скласти рук і боротися за себе до кінця. Під гаслом Тараса Шевченка, що «Боріться – поборете!» Адже фінал цієї історії був настільки резонансний , що приголомшив усю область. Залучивши найвищі правоохоронні органи України, Володимир Федорович домігся і повторного слідства, і повторного судового розгляду. В результаті суд вимушений був винести… виправдальний вирок. Оскільки факти, за якими судили першого разу, не підтвердилися. Чого не було – того не було.

Тому й скажіть зараз, а як розуміти діяння колишнього нардепа Вадима Нестеренка, за замовленням якого, як на думку Дубачинського, і була затіяна епопея з метою знищення – зметення з лиця новомосковської землі – надміру гордого і незламного фермера? Адже поки останнього судили-«мочили», прислужники Вадима Григоровича на всі заставки кричали, що Дубачинський бандит. І усі, хто віддав свої паї йому в оренду, мають стрімголов перебігати у господарство Нестеренка. Щоб господарство Дубачинського назовсім таким чином зникло, мов його і не було. Щоб і духу від нього не залишилося. Бал тут має правити він, пан Нестеренко, а не такі, як фермер Дубачинський!

Невже нічого не зміниться і тепер? Змінити може винятково народ, якщо вибере нарешті справжніх правдолюбів-бійців, правозахисників та поборників інтересів селян рівня Володимира Дубачинського. Щодо останнього, то його досвід постійного перебування багнетом на передовій і усіма силами рішуче боротися за справедливість й поготів на такій посаді, як ватажок об"єднаної територіальної громади, принесе користь людям. Ми уже наводили думку про Володимира Федоровича лідера обласної Асоціації фермерів та приватних землевласників Анатолія Гайворонського. А ще Анатолій Іванович твердить, що у наші часи розгулу в Україні державницького бандитизму такі люди, як Дубачинський, на вагу золота. Отакі, як він, і є насправді, додає Гайворонський , елітою нації.

І КОЛИ ОДИН У ПОЛІ НЕ ВОЇН

На посаду ж селищного голови Губиниської ОТГ Дубачинський іде не сам. Не один, як палець. Бо розуміє, що характеру та досвіду одного замало, щоб підняти, оживити і зробити спроможною та успішною, комфортною для людей доволі велику громаду від Миколаївки і Затишного до Привільного, від Хащового до Герасимівки та Василівки. Треба мати однодумців та соратників, здатних і стати поруч, і підставити свої надійні плечі. Де-де, а у виокремленій громаді не доводитиметься тепер сподіватися на когось та чекати, наче хтось за нас про нас подбає і зробить. Самим доведеться засукувати рукава і діяти, як радить те прислів'я, що гуртом і батька легше бити.

Розповідає Володимир Дубачинський: До Губиниської селищної ради на цей раз буде обрано 26 депутатів. Я сподіваюся і вірю, що люди виберуть не просто достойних, а тих, хто усім своїм життям тут і ділами засвідчив власні можливості і свій потенціал вірою та правдою служити громаді. Тут, на місці, селянам, як по мені, байдуже, хто до якої партії належить. Всі, за кого люди проголосують, мають не вузькі партійні інтереси сповідати, а інтереси громади і її жителів. Я так мислю і таку політику збираюся втілювати.

Сам же від регіонального осередку Аграрної партії України веду, на мою думку, перевірених життям і випробуваннями небайдужих земляків наших. Спеціалістів та професіоналів своєї справи, котрі давно користуються повагою і визнанням у наших населених пунктах. Це, приміром, Вячеслав Кабаненко - головний інженер, а потім і директор колишнього радгоспу «Видвиженець», який проживає у Хащовому. Вячеслав Дмитрович раніше обирався депутатом місцевих рад не раз, відтак йому не доведеться ламати голову, як діяти у тому чи іншому випадку. Тому в першу чергу я на нього збираюся покладатися в реалізації задумів по розбудові та облаштуванні нашої ОТГ.

А хто у наших краях не знає Ганну Григорівну Чос, педагога з 40-річним стажем, більше половини якого обіймала посаду заступника директора школи з навчально-методичної і виховної роботи? Як мінімум три покоління жителів недавньої Губиниської селищної ради були учнями Ганни Григорівни. Я до чого веду? Якщо усі тут сьогодні вважають себе порядними і сумлінними людьми, мислячими і розважливими, а це, я не сумніваюся, так і є, то подумайте, чиї вони вихованці? Є заслуга в цьому, і велика, Ганни Чос. І хто, запитую я вас, справиться з тим, щоб об"єднувати, гуртувати між собою мешканців громади? І хто ліпше від неї зможе подбати про збереження наших шкіл та заснування у селах громади навчально-виховних комплексів? Погодьтеся, що передусім готова до цього Ганна Григорівна Чос.

Наступний, кого пропонує Аграрна партія - Анатолій Бандуровський, який, попрацювавши багато літ в торгівлі і мережі робітничого постачання, зможе сьогодні докласти максимум зусиль, щоб налагодити в ОТГ приватне продовольче та переробне, промислове і торгівельне підприємництво. До розбудови того ж ринку, який я збираюся створювати, Анатолій Васильович долучиться. Без нього, без максимально масового малого і середнього бізнесу нам не прожити. Чим більше буде у селах громади своїх підприємців, тим для усіх нас буде краще. Ми мусимо усіма силами підтримувати і стимулювати – чим досі фактично на місцях у нас не займалися – сільський приватний бізнес. Переконаний, що Бандуровський буде у цім ділі і в пригоді, і в нагоді. Як знахідка.

Далі кого кваплюсь назвати – це мої побратими-колеги фермери Віталій Книш, Володимир Хобот, Володимир Фільченко та Андрій Руденко. Знову не сумніваюся, що допомога їхня громаді ніколи не буде зайвою. Як матеріальна, фінансова та технікою або участю у різних роботах і акціях, так і в розвитку аграрного бізнесу, селянських, одноосібних і фермерських господарств. А ще на нас чекає дуже непроста робота в царині використання орних угідь в інтересах загалом ОТГ і окремих її жителів. Це у зв'язку з тим, що відтепер і поза межами населених пунктів землі передаються у розпорядження громад. Не комусь, а нам самим пора кінчати з тим, що сотні гектарів там і тут засіваються тими ж прокурорами, а не служать селянам.

У моїй команді я бачу ще й двох молодих хліборобів, Максима Громенка і Володимира Чередника. Обидва вони сини фермерів, обидва працюють у господарствах своїх батьків, а залучення молоді до становлення приватного аграрного бізнесу у селах – це також актуально, корисно й необхідно для ОТГ. Молодь, яка тут залишається, має брати віжки управління у свої руки – згодні?

Хоч я ні на йоту не сумніваюся, що ветерани повинні служити прикладом для молодих, власними ділами та власним поводженням давати зрозуміти, як жити і працювати у селах та жити і спілкуватися з односельцями. Саме з цих міркувань у моїй майбутній команді гідне місце посяде ветеран-пенсіонер Іван Слабоспицький. Залишається тільки, щоб ви разом зі мною обрали й Івана Григоровича. У його порохівницях ще є порох, а такою життєвою мудрістю, як у нього, гріх не скористатися в інтересах самостійної новоутвореної ОТГ.

ХТО ВИНЕН І ХТО ЗМОЖЕ ПОВЕРНУТИ СЕЛЯНАМ МАЙБУТНЄ?

Дивуватися не доводиться, що сьогодні передусім в районі вистачає тих, кого явно лякає реальна перспектива Дубачинського опинитися у кріслі селищного голови в Губинисі. Якщо палицею не вдалося його вигнати геть, то тепер заходилися києм. Навперейми вирішили компрометувати Володимира Федоровича тим, наче це він розвалив колись міцне підприємство з відгодівлі ВРХ, а його трудівників мало не пустив по світу жебраками. Є така також міцна українська поговірка – чутки-плітки як брехня по селу. Так от, даруйте нам за прямоту, але скажемо, як воно є – брехня усе це. Підла й підступна. Бо свого часу колгоспи-КСП насправді розвалили Президент Леонід Кучма, його радник з аграрних питань Павло Гайдуцький та академік-директор тоді Національного Інституту аграрної економіки УААН – до речі, Герой України!? - Петро Саблук. Це вони були палкими ідеологами і натхненниками розпаювання колективних господарств і так званої аграрно-земельної реформи. Це по-перше.

А по-друге, автору цих рядків у липні далекого уже 2002 року довелося побувати на загальних зборах трудівників ще недавно ПП «Провесінь», а тоді вже КСП «Провесінь», коли їхнє господарство розпайовувало майно і землю. І потім у газеті Верховної Ради «Голос України» я друкував статтю «Погорільці спекотного літа або Чому в земельно-аграрної реформи злиденне обличчя?» Ось початок тієї публікації: «Видовище жахливе: на околиці Губинихи, де ще недавно діяв молочно-тваринницький комплекс на півтори тисячі корів, руїни і розвалля, лопухи, будяки та чортополох вище поясу. Від корівників, силосних траншей і кормокухонь нічого не залишилося. «У нас нічого подібного не буде, - сказав директор КСП «Провесінь» Володимир Дубачинський. – Не повинно бути!»

Так от, згадана стаття у «Голосі України» друкувалася у якості досвіду, як розпаювати колишні колгоспи, «максимально думаючи про людей». А тепер скажіть ви, хто ще, крім Дубачинського, наділив земельними паями у повному обсязі, по 6 з гаком гектарів, і працівників соціальної сфери – вчителів, медиків, вихователів, куховарів, навіть прибиральниць і так далі? Ніхто! Далі: усі без винятків голови колгоспів і директори радгоспів тишком-нишком «виділили»-прихватизували для себе, сердешних, мінімум по 50 га ніби як для створення фермерських господарств. Усі, крім Дубачинського. А стосовно майнових паїв? Роздав їх Володимир Федорович розмірами відповідно до заслуг кожного, хто в господарстві трудився. І сказав, що у бажаючих візьме приміщення і техніку в оренду. Хоч це не обов"язково. Бо хто хоче продати – нехай продає. І багато сільчан справді продали, а за виручені кошти придбали собі машини, купили чи збудували житлові будинки. Хіба це не правда? Правда!

І якщо в довколишніх селах тепер невеселих мов після землетрусу чи страшного побоїща або артилерійських обстрілів нічого цілого не залишилося, то що сталося з приміщеннями та спорудами різного призначення колишнього підприємства з відгодівлі ВРХ? У них зараз працює ледве не десяток всіляких приватних підприємств з виготовлення різноманітної продукції чи переробки сільськогосподарської. Це факт, який не спростувати. Він у всіх, хто хоче і може бачити, на виду.

То якщо ви хочете найближчим часом бачити села своєї громади у стані відродження, такими, які наповнюватимуться зручностями для старих, малих і дорослих, чепурними і доглянутими, ухоженими, як раніше говорили літні віком люди – селищним головою обирайте Володимира Дубачинського. А щоб у всіх населених пунктах ОТГ зразковий порядок був, щоб вулиці доглядалися і ночами освітлювалися, щоб ті ж пенсії носили, справно крамниці працювали, а також пошти, школи та дитсадки і медпункти, для молоді щоб з"являлися знову перспективи – це все залежатиме таки від того, хто за волею виборців опиниться у кріслі губиниського селищного голови. Як на нас, то якою буде політика Володимира Федоровича Дубачинського, зрозуміло кожному, хто не байдужий і не сліпий.

Тому лишається хіба що закликати мешканців громади добре подумати, перш ніж кидати виборчі бюлетені в урну. Бо є над чим думати.

Підготував спеціально для «Фермера Придніпров'я» Микола НЕЧИПОРЕНКО, власний кореспондент газети «Сільські вісті», заслужений журналіст України.

Фото учасників команди Дубачинського - кандидатів у депутати Губиниської ОТГ (зліва направо), верхній ряд: Чос Г.Г., Фільченко В. Б., Чередник В.М., Хобот В. Д., Руденко А. О., нижній ряд: Слабоспицький І. В., Книш В. В., Бандуровський А. В., Громенко М. М., Кабаненко В. Д.

Самару і Оріль

Григорій ДАВИДЕНКО

Нещадна дія глобального потепління, що спричинила цього року катастрофічну засуху в Одеській області, у Дніпропетровщині майже повністю ігнорується діючою владою. Особливо добре це видно у ставленні до двох найбільших лівобережних приток Дніпра – Самари і Орелі. Саме їхні долини є базою для створення Національних природних парків «Самарський бір» у Новомосковському і Павлоградському, «Орільський» у Юр'ївському, Новомосковському, Магдалинівському, Царичанському та Петриківському районах. Разом вони і утворюють відоме «Золоте кільце Січеславщини», про яке - для сталого розвитку нашого краю - давно мріють екологи. Бо чим більше поверхня Землі вкрита лісами, луками і цілинними степами, тим менше підстилаюча поверхня гріє і сушить атмосферу. Саме за таких умов дія глобального потепління менш згубна для всього живого.

Але сучасна дійсність Придніпров'я розвивається практично за бездумним, самогубним сценарієм. Затято вирубуються ліси, розорюються луки і заплави річок. І варіант сучасної чотирисмугової об'їздної дороги до столиці Дніпро – Царичанка – Кобеляки – Решетилівка, котрий давно чекають люди, затверджений не лише за найдовшим, а ще й за найбільш шкідливим для довкілля південним від діючої траси Н – 31 напрямком! І тепер хутко стелеться по лісах, озерах і болотах водного фонду України, саме того, чіпати який не можна через ратифіковану державою Рамсарську конвенцію з водно-болотних угідь. На додачу до цього показового знищення триває моторошна, на очах у всієї області, розправа над річками. І не лише малими, що мають площу водозбірного басейну до 2 тисяч квадратних кілометрів. Вже давно завзято нищать і крають на шматки незаконними греблями й середні за характеристиками, з площами водозбору від 2 до 50 тисяч км квадратних, річки! Зокрема і згадані Самару й Оріль - замість створення на них Національних природних парків. Тож і маємо у Дніпропетровщині жалюгідні 4 % територій природно-заповідного фонду від загальної площі. У Європі цей показник сягає більше 15 відсотків..

Самара пересипана греблями, як рибальськими сітками

Французький картограф і краєзнавець Гійом де Боплан 1660 року в «Описі України» зафіксував прекрасний стан Самари і довкілля: «Річка ця дуже цікава як багатством риби, так і тим, що місцевість, по якій вона протікає, багатша інших воском, медом, дичиною і будівельним лісом». У запорожців Самара вважалася «Святою рікою». Можливо тому, що її оточували непрохідні ліси та болота, в яких, за повір'ями, існували русалки та інші міфічні створіння. Ще в часи Русі на її заростих берегах знаходили надійний прихисток від кочових орд українці, які першими почали обживати цей щедрий природними багатствами край. І нікому тоді не приходила до голови думка наглухо загородити воду - собі, щоб не дати її сусідам.

Ми ж тепер зі всім безміром наукових знань про природу, з чітким моделюванням майбутнього Всесвіту дохазяйнувалися, як кажуть в народі, до ручки. До того, що місяць тому у селі Богуслав Павлоградського району Свята у козаків річка Самара… повністю пересохла! Причина вже дійсно «класична» - самовільно зведені греблі вище за течією. У соцмережах працівниця Державного агенства рибного господарства України Юлія Бурлик у відчаї написала:

- Такого жаху я не пам'ятаю за все своє життя... Штучні перепони на річці призвели до повного перекриття течії, а нижче за течією - спаду рівня води у річищі, майже до повного пересихання. Як наслідок, відбулося різке зниження вільного плину води, розвиток застійних явищ, що являє загрозу існуванню аквакультури та водних біоресурсів, призводить до виникнення замору риби.

На різке обміління річки в Павлоградському районі місцева влада і жителі ще з літа звертали прискіпливу увагу. На своїй Інтернет-сторінці Богданівська ОТГ, де головує Олексій Грищенко, розповіла про боротьбу з незаконними дамбами «виконкомом Богданівської сільської ради з метою вирішення зазначеної проблеми були направлені відповідні звернення до УСБУ у Дніпропетровській області, Павлоградської місцевої прокуратури, голови Дніпропетровської ОДА, Державної екологічної інспекції у Дніпропетровській області, Регіонального офісу водних ресурсів у Д. о., ДСНС України у Д. о., проте ситуація на сьогоднішній день залишається не вирішеною, жодних дієвих результатів, направлених на відновлення нормального природного стану річки Самара, досягнуто не було».

Дивний параліч захисних природоохоронних дій цих поважних державних установ зумовлений, мабуть, приказкою «у семи няньок дитя без ока». Вони переважно «футболять» або й геть ігнорують звернення з охорони довкілля, про що мова нижче. Та ще й з 2011 року Регіональний офіс водних ресурсів у Дніпропетровській області (начальник Ольга Чехун) позбавлений права контролю за станом водних ресурсів. Ця неприбуткова бюджетна організація, за визначенням, «належить до сфери управління центрального органу виконавчої влади у галузі водного господарства і меліорації земель, управління, використання та відтворення поверхневих водних ресурсів».

Незаконні греблі відкрито насипали на Петропавлівщині

А на практиці водники так «відтворюють» довірені їм державою ресурси, що й води в Самарі не стало. Тобто вони пальцем об палець не вдарили, щоб припинити незаконне втручання в річище. Дійшло до того, що не водники, а голова Дніпропетровської ОДА Олександр Бондаренко 24 серпня зрозумів нарешті серйозність загрози і видав довгоочікуване розпорядження – негайно прибрати незаконні греблі на Самарі й Орелі! А контроль за цим процесом доручив директору департаменту екології та природних ресурсів облдержадміністрації Сергію Березаню.

Та коли 1 вересня в Петропавлівському районі, поряд із селом Мерцалівка, незаконну глуху дамбу заходилися прибирати, то робота техніки була заблокована деякими місцевими мисливцями і рибалками. Вони підтвердили, що самочинно звели загату через річку, аби… розводити рибу і пернату дичину в утвореному таким чином озері. І що на земляні роботи витратили біля 50 тисяч власних гривень, зібраних вскладчину, тож водойму вважають… приватною власністю. Моя вода, не руш греблю! – такою була спільна вимога. Абсолютно незаконна, до речі, бо водний фонд України є загальнодержавною власністю. Але водники так і не змогли довести свою правоту і прибрати дамбу. Навіть попри те, що за фактом незаконних дій правоохоронці відкрили кримінальне провадження за ч. 1 статті 242 ККУ «Порушення правил охорони вод».

До другої спроби демонтажу незаконної греблі 4 вересня були залучені директор департаменту екології Дніпропетровської ОДА Сергій Березань, народний депутат по 36-му виборчому округу Роман Каптєлов, керівники правоохоронних органів. Але й вони не відстояли загальнодержавну власність, обмежилися невеликою поступкою з боку організаторів рибальського бізнесу. Після «гарячих» дебатів місцеві губителі Самари погодилися на компроміс: залишити у руслі незаконні греблі, лише поставити на них труби для пропуску води. Роман Каптєлов надав доручення керівництву Петропавлівського району здійснити демонтаж двох земельних дамб, або ж встановити на них водопропускні труби. І зобов'язав проінспектувати русло Самари на території Петропавлівського краю з метою виявлення інших самовільно зведених загат та їхньої ліквідації. Виконання доручення повинно було завершитися, 28 вересня.

Злочин без покарання

Добра для гарного майбутнього Самари тут немає, бо таким чином згадані державні чиновники фактично схвалили збудовані незаконні греблі на річці. Адже встановлені труби легко закриваються заслінками, й жителі пониззя річки знову залишаться без води. Та й навіть без заслінок ті труби із часом замуляться, заб'ються хмизом, всередині них з'являться нарости, взимку замерзне вода, весною їх заб'є крига і т. п. Очевидно, такі обмежені кроки обмежених в усвідомленні того, що насправді відбувається, посадовців спричинені нерозумінням ними сучасних кліматичних і гідрологічних проблем України. Бо річки для живого тіла планети Земля є тим самим, що й кровоносні артерії для людського організму. Ніхто ж з людей не додумується ставити у власні судини якісь трубки для пропуску крові, бо це явний абсурд. А на Самарі «зелена» влада це зробила - руками згаданих нардепа і призначених нею чиновників.

Вочевидь, Самару на очах у всіх перекрили ще й тому, що масштаби екологічного злочину явно не співмірні визначеному за це покаранню. Бо санкція згаданої ч. 1 статті 242 ККУ «Порушення правил охорони вод» така:

1. Порушення правил охорони вод (водних об'єктів), якщо це спричинило забруднення поверхневих чи підземних вод і водоносних горизонтів, джерел питних, лікувальних вод або їх природних властивостей, або виснаження водних джерел і створило небезпеку для життя, здоров'я людей чи для довкілля, -карається штрафом від ста до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, або позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до п'яти років, або обмеженням волі на той самий строк.

Можна уявити собі, яке покарання передбачене за перекриття річки в країнах Європи, де за кинутий недопалок чи пакет штрафують на солідну суму. А у нас за «глуху» дамбу на річці - штраф від 1 700 до 3 400 гривень! Проте чи відбудеться бодай це у випадку на Самарі – невідомо. Адже «сторони конфлікту» знайшли «спільну мову». Про що – про спільне ігнорування українських законів, зокрема і так вкрай слабенької ч. 1 статті 242 ККУ? Хоча в петропавлівському випадку незаконні дії за ознаками схожі на частину 2 статті 242 ККУ – «ті самі діяння, якщо вони спричинили загибель або захворювання людей, масову загибель об'єктів тваринного і рослинного світу або інші тяжкі наслідки, - караються обмеженням волі на строк до п'яти років або позбавленням волі на той самий строк».

На Орелі незаконна гребля незрушна… кілька літ!

На багаторічній маловодності Орелі в Царичанському і Петриківському районах, пониззі річки, «Фермер Придніпров'я» вже акцентував увагу дніпровських водників. Та вони ті незаконні греблі ігнорують на всі сто відсотків, мовби їх і немає. Водникам злочинні пересипи чомусь не заважають в роботі з «відтворення водних ресурсів». Все так самісінько, як і на Самарі. І на Орелі основна причина екологічної біди рукотворна - у місці її злиття з Гряковою, в Чернеччинській ОТГ Магдалинівського району, проєктна переливна гребля досипана тамтешніми «любителями природи» на пару метрів догори камінням і шлаком, аж до рівня берегів! Тож вода через верх не переливається, а лиш виступає крізь стіну каміння зі шлаком. Оці «сльози» і течуть далі.

Площа цієї незаконної загати приблизно дванадцять на чотири метри, тобто всього туди засипали біля ста кубів каміння. Тож поїхати і розібрати її руками й ломами, як пропонували небайдужі люди Царичанського району на зборах громадськості 16 вересня, нереально. Збори відбулися в Царичанці на Діброві, прямо на орільському березі, де внизу ледь жебонить вузенька річка. Люди з Могилева і Китайгорода, Царичанки і Ляшківки обурено запитували: чому Оріль біля Нехворощі повноводна, а тут води – до коліна? Найбільш активні пропонували перекрити національну трасу Н – 31, щоб про проблему дізналися і в Києві. Та місцева царичанська влада на запити присутніх щиросердно зізналася – ну ніяк не може напевне сказати, що саме треба зробити на Орелі, щоб води в ній було хоча б половина від її обсягу в Магдалинівському районі.

А ось цим незнанням вправно користуються «водні зодчі» Дніпра. Замість прибирання незаконних гребель з Орелі та приток вони заповзялися поставити на річці ще 19 додаткових з її ж піску – в Петриківському і Царичанському районах, всього за 112 мільйонів. Міненергетики і захисту довкілля дало на цей проєкт дивний висновок - «Роботи можливі за умови обґрунтування необхідності днопоглиблення». Громадськість розглядає цей висновок як негативний, бо Звіту з оцінки впливу на довкілля «обґрунтування необхідності днопоглиблення» таки немає, а водники – як позитивний. Очевидно, навіть якщо всупереч рішенням Єлизаветівської, Шульгівської і Китайгородської сільрад про їхню недоцільність такі роботи і почнуться, то будуть, як незворотні за руйнівними наслідками для довкілля, зупинені на вимогу вчених і громадськості.

далі с.7

добивають греблями

Демонтажу дамби на Самарі у Богданівській ОТГ рибаки-браконьєри чинили опір.Ситуація на притоках Орелі, особливо р. Прядивка. яка пересохла, викликала занепокоєне обговорення громади Царичанки.

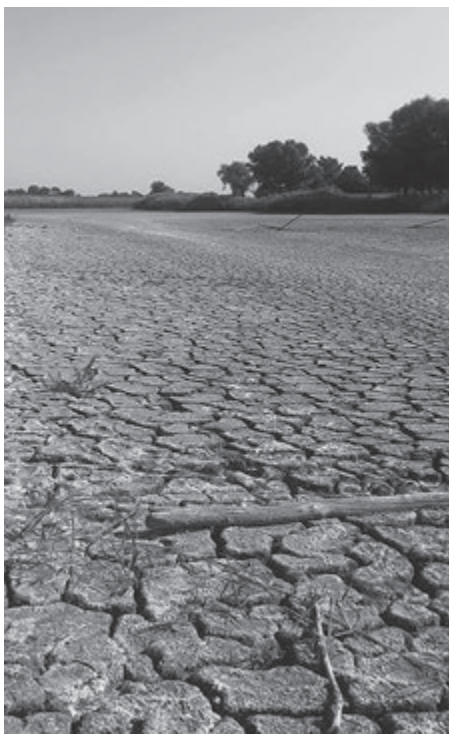

Актів про дамбу на Орелі напроти Нехворощі – вже декілька

Про кількарічної давності горезвісну незаконну греблю на Орелі в місці злиття її з Гряковою громадською організацією «Комітет порятунку Орелі» (заступник голови Сергій Дашко) складені вже кілька актів. Крайній раз це сталося 3 червня цього року, із залученням до візуального обстеження басейну річки Оріль в межах Магдалинівського і Царичанського районів начальника відділу ведення водного кадастру та техногенно-екологічної безпеки Регіонального офісу водних ресурсів у Дніпропетровській області Олексія Приймачука та завідувача відділу екологічного нормування Інституту проблем природокористування та екології НАН України Василя Андрєєва. Ця повноважна комісія встановила (скорочено):

- Локація 1 (р. Оріль біля с. Нехвороща, нижче а/д мосту на 0, 73 км). Річка повноводна, ширина русла біля 50 метрів з глибинами до 5 м. Протока Грякова від'єднана від р. Оріль кам'яною греблею, яка збудована за проєктом «Відновлення гідрологічного режиму р. Оріль на межі Полтавської та Дніпропетровської областей», пізніше незаконно завищена. Переливу води в протоку Грякову немає, лише просочування, яке простежується в нижньому б'єфі. Рівень Грякової приблизно на півметра нижчий за рівень води в р. Оріль. Наразі без технічної документації точно встановити, на скільки саме цю греблю незаконно досипали вгору після її будівництва, важко. З каналу К – 7А в річку Заплавку (на 9 км від гирла) через встановлені 5 труб потік води в перетині нерівномірний, приблизно на 30% їхньої спроможності. Восени, за даними попередніх спостережень, вода тече максимум через одну трубу.

- Локація 5 (р. Оріль – автомобільний міст в смт Царичанка). Річка маловодна, ширина русла біля 14 м, глибиною до 1 м.

Ось така разюча відмінність однієї і тієї ж річки – біля Нехворощі Оріль має в річищі приблизно в 15 разів більше води, ніж внизу біля Царичанки. Після опису усіх 7 локацій, тобто місць обстеження, комісія зробила висновок:

1. Внаслідок тривалого втручання в екосистему басейну річки Оріль значно змінився гідрологічний режим як самої річки, так і її приток та заплавних озер.

2. Гідротехнічні споруди, які побудовані за проєктами, вирішують лише проблеми локального характеру для окремих територій, без врахування басейнового принципу.

3. Самовільне втручання в гідрологічний режим річки і її приток, як-то: пересипання русла, руйнування збудованих за проєктами споруд, недотримання обмеженого режиму господарської діяльності на землях водного фонду негативно впливає на гідрологічний та екологічний стани річки.

4. З метою посилення водоохоронного режиму необхідно розробити проєкт землеустрою водоохоронних зон та прибережних захисних смуг р. Оріль.

5. З метою забезпечення природоохоронного режиму в басейні р. Оріль доцільно прискорити створення Національного природного парку «Орільський».

А насамкінець було зазначено: «Акт складений для внесення пропозицій органами місцевої влади та самоврядування щодо відновлення фінансування, відповідного коригування та завершення робіт за проєктом «Відновлення гідрологічного режиму р. Оріль на межі Полтавської та Дніпропетровської областей», а також для реагування правоохоронними органами на виявлені порушення згідно з вимогами чинного законодавства України». Далі пояснення заступника голови «Комітету порятунку Орелі» Сергія Дашка про цей проєкт:

- Він ще 2008 року, передбачає прочистку основного русла Орелі біля села Бурти, там залишилося виконати роботи впродовж 800 метрів для відновлення току води по основному руслу. Плюс іще запроєктували переливну кам'яну греблю в місці злиття Орелі з Гряковою. Навіщо це зробили – невідомо, бо ж роль греблі нижче за течією виконують 5 встановлених на різній висоті труб в місці впадіння каналу К – 7А в Заплавку, саме туди текла Оріль впродовж останніх сорока років після будівництва каналу Дніпро – Донбас. Тож наполягаємо: приберіть оцю незаконно досипану греблю і завершіть давній проєкт! Акт про незаконну греблю на Орелі ми передали Екологічній інспекції Дніпропетровської області для реагування ще на початку липня. Досі навіть відписки ніякісінької катма.

«Орган контролю за станом довкілля має бути загальнодержавним»

Це та ж самісінька Екологічна інспекція (директор Дмитро Шибко), яка має право контролювати у всій Дніпропетровській області незаконні греблі і карати винних у їхньому спорудженні. Але ні на Самарі, ні на Орелі ця установа так нічого і не зробила. Як і на Прядивці, лівій притоці Орелі в Магдалинівському та Царичанському районах, русло якої сьогодні вже переважно висохло через 32 (!) незаконні загати в її руслі… Ось така абсолютна нехіть виконувати власні контролюючі функції. Тож чи не доцільніше передати їх Держводагенству України? Бо водники зі своїми управлінями і фахівцями працюють в кожному районі області, але скаржаться на брак повноважень в охороні вод.

До речі, за словами згаданого Олексія Приймачука, він як представник Регіонального офісу водних ресурсів під час розробки проєкту «Відновлення гідрологічного режиму р. Оріль на межі Дніпропетровської та Полтавської областей» був категорично проти дамби в місці злиття Орелі і Грякової. Але тодішній директор державного проєктно-вишукувального інституту «Дніпроділпроводгосп» Володимир Гринюк наполіг: дамба потрібна. Жалюгідний результат цього проєктного рішення всі бачать, проте прибрати греблю ніхто не поспішає. Навіть попри те, що є згадане розпорядження Олександра Бондаренка! Коментує ситуацію директор департаменту екології Сергій Березань:

- Так, рішення прибрати незаконні греблі ухвалене, їх чимало набудували. Але люди блокують техніку на Самарі, лягають під трактор, тут голова громади має працювати. Річки є державною власністю, в них ніхто не може втручатися. Незаконні дамби свідчать про конфлікт між громадами, не можу орієнтуватися на одних чи інших. Я написав листа головам районів і сільрад побіля Самари з проханням прибрати незаконні греблі. Народний депутат був на Самарі і не зміг доказати - чи треба прибирати ці греблі, чи ні? Люди, які збудували дві дамби біля Богданівки, погодилися зробити водопропускні споруди.

Тепер щодо дамби на Орелі – так жоден сільський голова до мене досі не звернувся з приводу її демонтажу, окрім «Комітету порятунку Орелі»! Це бездіяльність органів місцевого самоврядування Петриківського і Царичанського районів. Листи їм я ще не писав з проханням прибрати греблю біля Нехворощі. По Самарі звертався до поліції, Екологічної інспекції. А Регіональний офіс водних ресурсів не вважає незаконні греблі якоюсь надзвичайною ситуацією. Нічого не можу вдіяти.

Очевидно, що з таким ставленням до масштабних екологічних злочинів, якими є незаконне будівництво гребель на річках, спробою перекласти усю відповідальність виключно на місцеве самоврядування, станом державного «контролю» за охороною вод ріки – страшно й подумати – невдовзі взагалі перестануть текти! Як це щойно сталося з Прядивкою… Відомий громадський еколог Присамар'я В'ячеслав Горобець нещодавно в мережі ФБ поділився болючими роздумами про жахливий стан природних угідь:

- Свідомість щодо збереження довкілля до місцевого самоврядування прийде не скоро. Вони хазяйнують, як за радянського союзу – основні джерела надходжень переважно за рахунок природних ресурсів: ренти, приватизації, здачі в оренду, Надексплуатації, розширення ріллі, видобутку, рубок «стиглого лісу». Питання, що все це формувалось природою протягом мільйонів років, а знищується за десятиріччя, навіть не розглядається. На природу дивляться лише як на джерело збагачення, як на ресурс, а не основу людського життя як такого. Останніми роками через безконтрольність та безкарність знищення навколишнього середовища йде просто шаленими темпами. Тому орган контролю за станом довкілля повинен бути ЗАГАЛЬНОДЕРЖАВНИМ.

Розробляється «Стратегія екобезпеки»

Думка надзвичайно слушна, давно пора її втілити в життя. Щойно в Києві розпочався деякий рух в екологічному напрямку: президент України Володимир Зеленський своїм указом «Про Стратегію національної безпеки України» 14 вересня зобов'язав Кабмін впродовж 6 місяців розробити разом із трьома іншими «Стратегію екологічної безпеки та адаптації до зміни клімату». Серед поточних та прогнозованих екологічних загроз національній безпеці Стратегія називає наступні:

- Дедалі більше людей відчувають наслідки зміни клімату та зростання техногенного навантаження на навколишнє природне середовище. Збільшуються кількість та масштаби надзвичайних ситуацій природного і техногенного характеру. Виснажується екосфера, зростає споживання не відновлюваних ресурсів. Руйнуються екосистеми і біоценози. Триває нераціональне використання природних ресурсів, деградація лісів, водних басейнів, сільськогосподарських угідь.

Вочевидь, «Стратегія» буде написана, як і чимало подібних документів до цього. Та головне питання - чи буде вона виконуватися? Чи буде, окрім констатації невтішних екологічних факторів, якась конкретна дія з боку діючої влади в напрямку збільшення територій природно-заповідного фонду, збереження лісів від нещадної рубки, лук і заплав від розорювання, звільнення річок від незаконних гідротехнічних споруд у них, створення загальнодержавного органу контролю за станом довкілля? Події з незаконними греблями на Самарі і Орелі показують, що «зелені» обранці надто далекі від розуміння серйозності загроз глобального потепління і змін клімату. Але в народу українського є шанс 25 жовтня 2020 року змінити екологічну ситуацію в державі на краще - дати перепустку до місцевої влади людям, які дійсно дбатимуть і про місцеві громади, і про державу та наше спільне довкілля. В іншому разі ті, що лише відбувають номер, а природу вважають бездонним приватним ресурсом, таки доб'ють її. Самара, Прядивка і Оріль це підтверджують.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-968-64-84
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Сєдова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 2083923 Тираж 13700.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

Трюфель

Чи можна вирощувати їх в домашніх умовах

Якщо займатися вирощуванням трюфелів, то можна заробляти великі суми грошей. Один кілограм цих делікатесних плодових тіл оцінюється близько 500-1000 доларів. Якщо ж ви маєте намір вирощувати трюфелі в домашніх умовах, то доведеться запастися часом і засобами. Це пов'язано з тим, що навіть в природі гриби зустрічаються вкрай рідко.

Де росте трюфель в природі

Всі різновиди трюфелів, їх налічується близько 30 шт., ростуть глибоко під землею (на глибині 20-30 см). Грибна мікориза вступає в симбіоз з корінням звичайних дерев. Ось тільки знайти делікатесні грибниці під усіма видами деревини не можна. Гриби розвиваються поруч з дубами або горіхами.

Якщо поглянути на свіжий трюфель, то він нагадує плід картоплі і має круглу форму. Поверхня гриба може бути гладкою або опуклою (залежно від різновиду). Середня вага плодового тіла становить 200 г. Деякі сорти можуть досягати кілограма. Великі плодові тіла часто виставляють на аукціони, де їх купують за мільйони доларів. Забарвлення трюфеля буває різним, залежно від сорту. Трюфельна м'якоть всіх видів характеризується мармуровою структурою. Найчастіше трюфелі ростуть в лісах Франції, Великобританії та Італії. А ось на території Росії зустрічається тільки літній вид грибів. Віддає перевагу він в південним змішаним лісам. Одні з найдорожчих різновидів - білий і чорний перигорський. Їх потрібно розводити в теплицях або заражати дерева міцелієм. Специфічний аромат цих грибів можуть чути тільки свині і спеціально навчені для цього собаки. Цих тварин часто використовують для пошуку грибного делікатесу. Самостійно людині важко знаходити плодові тіла, враховуючи глибину поширення.

Чи можна виростити трюфель на городі

Розведення трюфелів проводиться в спеціально підготовлених місцях: підвалі ;теплиці; на деревах.

Спочатку необхідно підготувати ділянку або теплицю. Після цього закуповують міцелій і заражають ним саджанці дерев. Протягом трьох років, до появи перших плодових тіл, необхідно дотримуватися оптимальних умов зростання. Для підселення міцелію грибів потрібно використовувати тільки проростки. На молодих рослинах він погано приживається. Намагайтеся купувати в спеціалізованих магазинах готовий симбіоз грибів і дерев. Якщо ви будете проводити цей клопіткий процес самостійно, то це може затягнутися на 10-12 місяців.

Заражені проростки треба помістити в поживний грунт. Щоб зробити його, необхідно провести наступні дії.

У листяному лісі зніміть верхній шар грунту разом з опалим листям.

Додайте грунт з садової ділянки, щоб прискорити адаптацію.

Внесіть пісок і тирсу дерева. Ці компоненти допоможуть зробити компост рихлим з хорошою аерацією, що є запорукою успішного вирощування делікатесних грибів.

Коли паростки досягнуть розміру 20 см, їх можна посадити на постійне місце. Садити гриб потрібно в квітні, коли мине ризик повернення весняних заморозків. Посадочні ями повинні бути глибиною 25 см. Між ними дотримуйтеся дистанції в 100 см. Помістіть в лунки мікоризу і полийте 2 л теплої води. Після цього засипте її сіном і тирсою. Важливо! Оптимальна температура для посадки становить + 23 ° С. Це дозволить мікоризі швидше розвиватися.

Особливості догляду

Трюфелі не вимагають надприродного догляду. Однак дотримання простих правил суттєво збільшить показники врожайності.

Технологія по догляду полягає в наступному:

Полив здійснюється в міру висихання грунту.

Щороку, влітку, необхідно удобрювати посадки комплексом мінеральних добрив. Для цього змішайте 100 г калію, 50 г фосфору, 50 г кальцію, 20 г бору і 40 г цинку. Розведіть все речовини в 10 л теплої води і влийте весь обсяг під кожну мікоризу.

Не висаджуйте на ділянці інші види грибів, інакше буде відбуватися конкуренція, в результаті чого трюфелі можуть не прижитися.

Не допускайте домашніх тварин до місця посадки, тпозаяк вони швидко знищать весь урожай.

На зиму гриби потрібно накривати щільним шаром мульчі (10-15 см), щоб захистити від заморозків.

Збирати врожай можна через три роки після посадки, на початку вересня. На зрілість плодових тіл вказує яскравий капелюшок і насичений аромат. Щоб зібрати урожай, скористайтеся невеликими лопатками. З-під одного дерева цілком реально викопати не менше семи зрілих плодових тіл.

Як вирощують трюфель на лісових ділянках

Технологію, за допомогою якої можна виростити трюфелі на лісових ділянках, вивели французькі агрономи в девятнадцятому столітті.

Цим методом користуються і сучасні грибники, покрокова процедура якого полягає в наступному:

Гриб заражають личинкою трюфеля мухи.

Закопують поруч з горіхом або дубом.

З'їдаючи плодове тіло, личинка заражає коріння дерева грибними спорами.

Вони (спори) кріпляться до кореневої системи рослини і вступають з ними в симбіоз.

Розширити плантацію трюфелів до розмірів ферми можна за допомогою дубових жолудів. Посадіть їх недалеко від материнської рослини, поглиблюючи на 30 см. Це дозволить грибним спорам потрапляти на молоде коріння і розвиватися в міру росту дерева. Важливо! Щоб збільшити площу зростання грибів, розділіть заражене дерево на кілька живців. Після цього посадите їх на живильному грунті, щоб прискорити розвиток. Отже, тепер ви знаєте, що виростити делікатесні гриби, які коштують неймовірних грошей, можна в домашніх умовах. Для цього потрібно вибрати відповідне місце, купити міцелій і правильно доглядати за посадками. Хоч терміни дозрівання трюфелів набагато довші, порівняно з іншими видами грибів, такий бізнес дуже рентабельний.

14 жовтня: ПОКРОВА, ДЕНЬ КОЗАЦТВА і ДЕНЬ ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ

Календар

Як відомо,14 жовтня українці святкують одразу три свята. Перше – Свято Покрови Божої Матері, друге – День українського козацтва, третє свято, дуже молоде – День захисника України.

Усі ці свята дуже взаємопов'язані і виникали послідовно, 14 жовтня православні християни святкують день Покрови Пресвятої Богородиці. У народі кажуть: «Покрова накриває траву листям, землю снігом, воду – льодом, а дівчат – шлюбним вінцем».

Це свято вважається одним із найбільш шанованих свят в Україні. Не виникає навіть суперечок між православними українцями й рідновірами, котрі хоч і вкладають у це свято зовсім різний зміст, ставляться до нього дуже шанобливо.

Зі святом Покрови співпадає святкування Дня українського козацтва. З давніх-давен Божа Матір вважалася покровителькою усього українського козацтва. А на Січі запорозькі козаки збудували церкву на честь Покрова Богородиці з її іконою. І. до речі, саме у цей день, козаки збирали Велику раду, на котрій обирали гетьмана й визначалися з подальшими військовими планами.

Відомий український етнограф Олекса Воропай писав, що після зруйнування Катериною II Запорозької Січі, козаки, ідучи за Дунай, несли з собою ікону Покрови Пресвятої Богородиці

Цікаво, що козаки настільки глибоко й щиро шанували образ Покрови Божої Матері, вірили у її силу й урочисто святкували цей день, що у народі закріпилася й друга назва свята – Козацька Покрова.

Певно, не знайдеться в Україні людини, яка б не знала про козаків. Про них складено безліч творів, книжок і фільмів. Про козацький рід співається й у нашому державному гімні. Образ сміливого парубка, котрий захищає честь та волю нашого народу, міцно закарбувався у пам'яті поколінь. Тож, козак в українській культурі – звитяжний воїн, озброєний захисник Вітчизни, що боронить віру, гідність та звичаї усього нашого народу.

Друга спроба вибороти незалежність українського народу й держави здійснювалася у тяжкі 1917-1920 роки.

Третя – уже в наш час – під час розпаду радянської імперії, коли прокинувся волелюбний інтерес до власної історії й генетичної пам'яті.

Четверта хвиля цього інтересу, – напевно, сьогоднішня. Адже, з 2015 року 14 жовтня є державним святом і неробочим днем – Днем захисника України.

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити «Фермер Придніпров'я» можна у будь-якому поштовому відділенні області до 25 числа щомісяця. Передплатний індекс 60092.